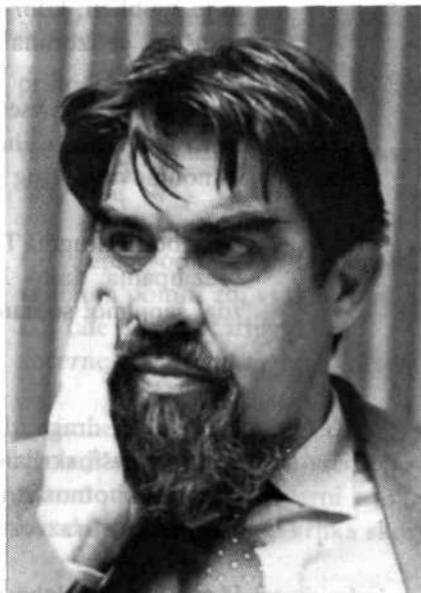

Jemati vse, ničesar vzeti

Ciril
Zlobec

ZAČARANOST

Še radovednost širi mi zenice,
kot lovcu mi bistri pogled duha,
• ko pred menoj kaleidoskop sveta
z resnicami laži, z lažmi resnice

prekriva, meša, v igro barv spreminja,
v njej tudi sam sem igra, ni mi mar,
če rastem, padam, v vsem je isti čar,
kot da življenje je zares svetinja.

Na tisoč let ta čudež se zgodi:
s slastjo jemati vse, ničesar vzeti,
nasmeh dekletu z ustnic, iz oči,

in z njo, neslišno, njeno pesem peti,
visoko sam nad sebe se povzpeti,
da v tihi sreči več ne veš, kdo si.

Kot mračen, zmerom krajši dan pred zimo,
 ki je še ni pobelil sneg, naš čas
 je vse bolj temen in mi z njim temnimo,
 svetloba otroštva je vse dlje od nas.

. kdo ve, morda
 za druge še vemò, vse manj vsak zase
 v temi srca

prihodnost nas ne vodi v nove čase
 v obleganje neba
 vse globlje v duši se nam rja pase.

ODA KIČU

Če zaupljiv odpreš se hrepenenju,
 se lep in poln ti zdi vsak prazen nič
 kot tale hip ta očarljivi kič
 večerne zarje pred menoj v drsenju

k temneči črti tihega obzorja,
 da tudi sam sem v njem vse bolj lahak,
 temno prosojen kot večerni zrak,
 kot da odpada z mene krhka skorja

in sam iz sebe kot metulj iz bube
 veselo v novo rojstvo se levim,
 za let pripravljen, kot da čutim krila.

Vem, let, ki nas ne dvigne, je poguben:
 dokler občutja kril ne osmodim
 si v duši, pridi, bova se ljubila.

PIJAVKI, KRVOSESA SVA

Naj ti hinavčim, da te nisem vreden,
 sprašujem, kod pred mano si hodila?
 Bilà sva, ker si ti bila, še preden,
 razgreta, v mojo senco si stopila,

bilà, ker tam sem stal, drevo sred jase,
 v viharjih vil se, lomil, ne posušil,
 zelen ostajal skozi vse letne čase
 z neskončno voljo do življenja v duši.

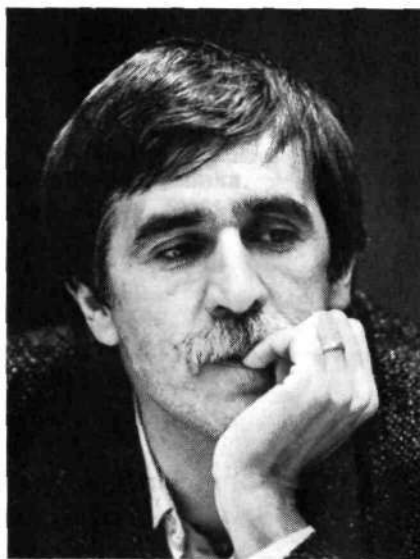
Bilà sva, ker vsak zase sva bilà.
 Drug drugemu pijavki, krvosesa
 sva pila kri in slast in strup telesa
 iz ust, iz dojk, iz čistih čaš duha:

vsa zemeljska, z zavestjo korenin
 zorela sva, ugašava v spomin.

Paralelni intervju Sodobnosti: Lojze Peterle, dr. Ciril Ribičič

Lojze
Peterle

Ciril
Ribičič

Zadnje leto pošteno pretresa (tudi) slovenski svet. Pričakovanja rastejo in se že prelivajo v razočaranja; človeška in nacionalna stiska kliče k enotnosti, nezaupanje drug v drugega pa nas razvršča v nove delitve; stare ideologije tonejo, nove se porajajo; stara skupna država umira, a ne more umreti, nova, nacionalna, se rojeva, pa se ne more roditi, skratka: dovolj skupnih problemov za različna razmišljanja. In s to mislijo smo prosili, ločeno, za odgovore na nekatera vprašanja dva predstavnika slovenskega javnega življenja, ki zagotovo različno razmišljata, imata različne izkušnje, pa tudi njune ambicije in prognoze našega prihodnjega življenja so si najbrž različne. Zato utegne biti njuna subjektivna misel del naše objektivne stvarnosti.